

19 februari 2023, Mechelen / Arnhem

Lieve Pechgeneratie,

In Mechelen was de kerstverlichting nog niet neergehaald;
de februaristraten hingen vol met knipperende lampjes
en op de Korenmarkt was geen boom,
maar een enorme, fonkelende teddybeer geplaatst

het contrasteerde nogal met de paaseieren bij de chocolaterie op de IJzerenleen
en de felzomers geklede mannequins in de etalages van de Bruul –
alleen de herfst ontbrak in deze Vlaamse stad.

Het is een cultuurverschil misschien.

Waar wij de winter na de feestdagen calvinistisch uitzitten in het donker,
terwijl we verbleken en verbrozen door vitamine-D-tekort
blijft men beneden de Moerdijk vasthouden aan het licht
tot de tjiptjaf en de kwikstaart terug zijn

misschien zelfs wel tot de nachtegaal is weergekeerd.

Of hadden ze in Vlaanderen collectief besloten om de lente uit te stellen?

Dachten ze:

“zolang de aarde trilt, zolang de beesten jankend voor het beven vluchten,
zolang ballonnen voor spionnen zijn en niet voor Valentijn,
zolang kanonnen brullen - is dit geen wereld voor het ei.”

En terwijl bij ons in het Noorden de vorst uit de grond kruipt,
net als de wolfsmelk en het konijnenjong,
blazen zij het ijs terug het oppervlaktewater op,
sussen ze snoek en bruine padden weer in winterslaap,
hullen ze het lijf in lagen stof en dons,
draaien ze de dagen om en besluiten ze te wachten met het voorjaar.

Of slaan ze het een keertje over zelfs misschien.

Toen ik terug thuis stond te mijmeren of ik ook weer een boom in huis moest nemen,
liet ik mijn fiets sleuteltje in een hondendrol vallen.

Klein leed, ik weet het, maar geen die ik kan voorkomen
door te doen alsof de aarde stopt met draaien
als ik de kerstballen weer van zolder haal.

Dus ik gromde een paar keer hartgrondig,
pukte de sleutel uit de poep,
en begon te fietsen. Tegen de wind in, ja,
maar wel met de klok mee.